

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789810048.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det var skik ved teatret, at børn, som skulle bruges i skuespillet til at sige replikker eller udføre små roller, valgtes imellem dem af dansebørnene ved balletten, der alt havde nogen uddannelse i legemlig henseende og var vant til at træde ind på scenen. En dag blev derfor jeg og en anden lille pige ved danseskolen tilsagte til at møde hos instruktør Lindgreen. Jeg ser ham endnu for mine øjne, den lille tykke mand med det godmodige, men satiriske smil, komme os venligt imøde, idet han klappede os på kinden og sagde: »Sikke to nette småpiger! Når I nu er lige så flinke som nette, så skal den af jer, som kan gøre det bedst, få lov til at spille barnets rolle i »Correggio«.« Vi fik nu hver bogen til stykket, og 28 han fastsatte en tid, på hvilken vi skulle være færdige med at lære rollen og da atter komme til ham, for at han kunne vælge den af os, der udførte den bedst. Dagen kom, og med bankende hjerte indfandt jeg mig hos Lindgreen. Den anden lille pige kom straks efter, og nu begyndte prøven for ham, først af hende og dernæst af mig. Jeg kan endnu se, hvorledes hans ansigtsmuskler vibrerede af rørelse under min fremsigelse af de barnlige replikker. Da jeg var færdig, gik han hen til den anden lille pige, tog hende under hagen og sagde: »Du gjorde det meget godt, men den lille Patges er mindre, og vi ville gerne have barnet så lille som muligt; en anden gang, når barnet skal være større, kan turen komme til dig.« Jeg blev altså valgt. Denne fornuftige og kærlige fremgangsmåde mod os begge, der forhindrede mig i at blive stolt og hende fra at blive ydmyget, har jeg i senere år beundret og efterligner, når jeg selv skulle være dommer over de små.